

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!



Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKEER DAN KENNIS

Twaalf met de post

Het was bitter koud, de lucht glinsterde van de sterren en er waaide geen briesje. "Boem" – een oude pot werd naar de deur van een buurman gegooid; en "bang, bang", ging het vuurwerk; want zij begroetten het nieuwe jaar. Het was oudejaarsavond en de kerkklok sloeg twaalf uur. "Toe-toet-toe-toet-toet," klonk de claxon, en de postkoets kwam aangereden. Het onhandige voertuig stopte voor de poort van de stad; alle plaatsen waren bezet, want er zaten twaalf passagiers in de koets.

"Hoera! Hoera!" riepen de mensen in de stad; want in elk huis werd het nieuwe jaar verwelkomd; en toen de klok sloeg, stonden ze op, de volle glazen in hun handen, om elkaar geluk te wensen. "Een gelukkig nieuwjaar", was de kreet; "op een geweldige partner, veel geld, en geen zorgen."

De wens ging rond en de glazen botsten tegen elkaar tot ze rinkelden; terwijl voor de stadspoort de postkoets stopte met de twaalf vreemde passagiers. En wie waren deze vreemdelingen? Ieder van hen had zijn paspoort en zijn bagage bij zich; ze brachten zelfs cadeautjes voor mij, en voor jou, en voor alle mensen in



de stad. "Wie waren zij? Wat wilden ze? Wat brachten ze mee?"

'Goedemorgen,' riepen ze tegen de schildwacht bij de stadspoort.

"Goedemorgen," antwoordde de schildwacht; want de klok had twaalf uur geslagen. "Je naam en beroep?" vroeg de schildwacht van degene die als eerste uit het rijtuig stapte.

'Kijk zelf maar in het paspoort,' antwoordde hij. "Ik ben mezelf;" en hij zag eruit als een beroemde kerel, gekleed in laarzen van berenleer en bont. "Ik ben de man op wie veel mensen hun hoop vestigen. Kom morgen bij me, dan geef ik je een nieuwjaarsgeschenk. Ik geef geld aan de mensen; mijn schepen zijn vaak ingevroren, maar in mijn kantoren is het warm en comfortabel. Mijn naam is JANUARI. Ik ben een handelaar en ik neem over het algemeen mijn rekeningen mee.



Toen stapte de tweede uit. Hij leek een vrolijke kerel. Hij was een directeur van een theater, een manager van een gemaskerd bal en een leider van al het amusement dat we ons kunnen voorstellen. Zijn bagage bestond uit een grote houten ton.

"Tijdens carnaval dansen we het ijzer van de ton," zei hij; 'Ik zal een vrolijk deuntje voor jou en ook voor mezelf klaarmaken. Helaas heb ik niet lang meer te leven – in feite de kortste tijd van mijn hele familie – slechts achtentwintig dagen. Soms pikken

ze een dag extra in; maar daar maak ik me weinig zorgen over. Hoera!"

"Je moet niet zo schreeuwen," zei de schildwacht.

"Natuurlijk mag ik schreeuwen," antwoordde de man;

"Ik ben Prins Carnaval en reis onder de naam FEBRUARI."

De derde stapte nu uit. Hij leek een personificatie van vasten; hij droeg zijn neus heel hoog en was een weerprofeet. Maar dat was geen succesvol beroep, en daarom prees hij het vasten. In zijn knoopsgat droeg hij een bosje viooltjes, maar ze waren erg klein.

'MAART, maart,' riep de vierde hem na, hem op de schouder slaand, 'ruik je niet iets? Haast je naar de wachtkamer; ze drinken daar punch; dat is je favoriete drankje. Ik ruik het hier al. Voorwaarts, Meester Maart.' Maar het was niet waar; de spreker wilde hem alleen maar aan zijn naam herinneren en hem voor de gek houden; want met dat plezier begon de vierde over het algemeen zijn carrière, het was APRIL. Hij zag er heel joviaal uit, deed weinig werk en had des te meer vakanties. "Als de wereld maar een beetje rustiger was," zei hij: "maar soms ben ik verplicht om in een goed humeur te zijn, en soms een slecht humeur, afhankelijk van de omstandigheden; nu regen, nu zonneschijn. Ik kan lachen of huilen, afhankelijk van de omstandigheden. Ik heb mijn zomergarderobe hier in deze doos, maar het zou heel dwaas zijn om hem nu aan te trekken. Hier ben ik."

Na hem stapte een dame uit de koets. Ze noemde zichzelf Mevrouw MEI. Ze droeg een zomerjurk; haar jurk was lichtgroen en ze droeg anemonen in haar haar.

Ze rook zo erg naar wilde tijm dat de schildwacht moest niezen.

"Gezondheid!", was haar groet aan hem.

Wat was ze mooi! En een goede zangeres! Geen theaterzangeres, nee, een zanger van het bos; want ze dwaalde door het vrolijke groene bos en gaf daar een concert voor haar eigen vermaak.

"Nu komt de jongedame," zeiden de mensen in het rijtuig; en er stapte een jonge dame uit, delicaat, trots en mooi. Het was Juffrouw

JUNI, in wiens dienst mensen lui worden en dol zijn op urenlang slapen. Ze geeft een feestmaal op de langste dag van het jaar, zodat er tijd is voor haar gasten om deel te nemen aan de vele gerechten aan haar tafel. Ze houdt van haar eigen koets; maar toch reisde ze met de rest per post, omdat ze wilde



laten zien dat ze niet hooghartig was. Maar ze was niet zonder een beschermer; haar jongere broer, JULI, was bij haar. Het was een mollige jonge kerel, gekleed in zomerkleding en met een strohoed op. Hij had maar heel weinig bagage bij zich, hij had echter wel een zwembroek mee. Toen kwam de moeder, Moeder Augustus, een groot handelaar in fruit, eigenares van een groot aantal visvijvers en een landkweker. Ze was dik en verhit, maar ze kon haar handen goed gebruiken en bracht zelf bier naar de arbeiders op het veld. Na

het werk kwamen de dansen en spelen in het groene bos en de 'oogsthuisen'. Ze was een doorgewinterde huisvrouw.

Na haar kwam er een man uit de koets, die schilder is; hij is de grote meester van kleuren en heet SEPTEMBER. Het bos moest bij zijn aankomst van kleur veranderen wanneer hij dat wenste; en hoe mooi zijn de kleuren die hij kiest! Het bos gloeit met tinten rood en goud en bruin. Deze grote meesterschilder kon fluiten als een merel. Hij was snel in zijn werk en al snel kronkelde hij de ranken van de hopplant rond zijn bierkan. Dit was een sieraad voor de kan en hij heeft een grote voorliefde voor ornament. Daar stond hij met zijn verfpot in zijn hand, en dat was zijn enige bagage. Een landeigenaar volgde, die in de maand voor het zaaien van zaad het ploegen bijwoonde en dol was op veldsporten. Schildknaap OKTOBER bracht zijn hond en zijn geweer mee en had noten in zijn jachtzak. "Krak, kraak." Hij had veel bagage, zelfs een Engelse ploeg. Hij sprak over landbouw, maar wat hij zei was nauwelijks hoorbaar door het hoesten en hijgen van zijn buurman. Het was NOVEMBER, die hevig hoestte toen hij uitstapte. Hij was verkouden, waardoor hij voortdurend zijn zakdoek gebruikte. Hij zei dat hij dacht dat zijn verkoudheid hem nooit zou verlaten als hij ging houthakken, want hij was een meester in zagen en moest de hele parochie van hout voorzien. Hij bracht zijn avonden door met het maken van houten zolen voor schaatsen, want hij wist, zei hij, dat deze schoenen over een paar weken gewild zouden zijn. Eindelijk verscheen de laatste passagier, de oude moeder DECEMBER, met

haar vuurkruk. De dame was heel oud, maar haar ogen glinsterden als twee sterren. Ze droeg een bloempot aan haar arm, waarin een dennenboompje groeide. 'Deze boom zal ik bewaken en koesteren,' zei ze, 'zodat hij tegen kerstavond groot kan worden en van de grond tot aan het plafond kan reiken, om te worden bedekt en versierd met brandende kaarsen, gouden appels en kleine figuurtjes. De vuurkruk zal zo warm zijn als een



kachel, en ik zal dan een verhalenboek uit mijn zak halen en hardop voorlezen tot alle kinderen in de kamer heel stil zijn. Dan zullen de figuurtjes aan de boom levendig worden, en de kleine wassen engel aan de top spreidt zijn vleugels van bladgoud uit en vliegt naar beneden vanaf

zijn groene zitstok. Hij zal iedereen in de kamer kussen, groot en klein." "Nou, nu kan de koets wegrijden," zei de schildwacht; 'We hebben alle twaalf. Laat de paarden staan.' 'Laat eerst alle twaalf naar mij toe komen,' zei de dienstdoende kapitein, 'de een na de ander. De paspoorten bewaar ik hier. Elk van hen is een maand beschikbaar; als dat voorbij is, zal ik het gedrag van ieder op zijn paspoort schrijven. Meneer JANUARI, wees zo goed om hier te komen." En meneer Januari stapte naar voren. Als er een jaar voorbij is, denk ik dat ik je kan vertellen wat de twaalf passagiers jou, mij en ons allemaal hebben gebracht. Nu weet ik het niet, en waarschijnlijk weten zij het zelf ook niet, want we leven in vreemde tijden.